

Začetkom zborovanja zaklicalo se je trikratno „živio“ Njih veličanstvu presvitlemu cesarju.

Na to poprime g. poslanec besedo ter v podrobnem, z dokazi utemeljenem govoru nariše delovanje svoje in delovanje naše stranke.

V deželnem zboru omenja, da imajo slovenski poslanci tam jako težavno stanje, ker liberalna večina navlašč in trdovratno kljubuje vsaki zahtevi Slovencev in ker se vsak predlog naših poslancev v tem zboru navadno s porogljivim posmehom zavrže.

Govornik omenja, da je liberalna večina sklenila, da se po šolah uči več nemščine nego slovenščine, da se na ta način izpodkaplje napredek našemu maternemu jeziku in se tako ustvarja tisti jezik, ki ni nemški in ne slovenski, temveč neka sodrga, s katero nihče po svetu ne more. Naši poslanci so zagovarjali ustanovitev slovenskih srednjih šol, ter poudarjali, da mora stati vse šolstvo na katoliški in na narodni podlagi, da se občine ne pritiskajo preveč s stroški za velika šolska poslopja, da naj se omeji prosta ženitev v korist kmečkega stanu, pa liberalci so se tem predlogom nasproti jako nestrpno obnašali, tako da mora poslancu skoraj preiti pogum do izjavljanja nasvetov, ki sodijo za slovensko ljudstvo.

Deželni preudarek za 1886 je iznašal 4 $\frac{1}{2}$ milijona, dohodki pa le 2 milijona 800 tisoč gold, primanjkljaj se pokriva z doklado 36 procentov od davka in s procenti na vino in pivo.

Napravila se bode nova postava o lovu divjačine in jedna peticija Vranskega okrajnega zastopa je prišla do posvetovanja ter bode ob prihodnjem zasedanju rešena.

Sklenilo se je, da dežela k stroškom okrajnih cest prve vrste doklada polovico in da nekaj tisoč doloži za napravo krajevnih železnic, ako se bodo gradile.

Pičlo malo so Slovenci dosegli sicer v tem zasedanju, ker liberalci so naše poslance le godrnjaje pripustili k besedi.

V državnem zboru so se vršile letos marsikatero važne razprave. Govornik omenja, da mu je bila dana prilika v zvezi z ranjeim gosp. Božidar Raičem v državnem zboru naslikati politično stanje Štajarskih Slovencev. V prvi vrsti omenja, da je volilen red posebno za Slovence jako neugoden; nemški Foregger zastopa na priliko 5000 volilcev, poslanec Vošnjak pa 134.000.

Državni zbor šteje 353 poslancev, večina jih je, ki navadno z nami glasuje, ter je tudi vlada iz naše stranke sestavljena. Poslanci so razdeljeni v različne klube, med kojimi se po grobosti in neotesanosti najbolj odlikuje velikonemški (pruski?) klub. Državni stroški iznašajo 517 milijonov, dohodki 508 milijonov, primanjkljaj se pokriva z davki.

Naši poslanci so pravice našega naroda, ki plačuje davek po denarju in po krvi, krepko zagovarjali, in poslanec g. Vošnjak omenja, da je v različnih govorih predlagal nasvete, da se v prvi vrsti zboljša stanje kmeta, ki je podlaga državi. Predlogi njegovi so sicer padli na rodovitna tla, pa čakati je treba, da se prvotne poizvedbe izvršijo. Govornik obljubi, da mu bo skrb za blagostanje našega kmeta tudi v prihodnjem zasedanju sveta dolžnost.

Nadalje razklada g. govornik veliko razpravo zaradi carine na petrolej, katera je našim bralcem itak iz časnikov znana. Tudi omenja, da med 353 poslanci sedi v zboru le borno število treh štajarskih Slovencev, ki imajo dosti posla, da spravijo na dan želje svojih volilcev.

Živahno odobravanje zborovanja je kazalo, da zbrani volilci svojemu poslancu izrekajo popolno zaupanje.

Gosp. Ivan Gabršek poprime besedo, ter opozori gosp. poslanca na izvrševanje gojzdne postave ter omenja, da naj se takim kmetom, ki neobhodno potrebujejo paše za živino, brez katere ne morejo biti, pustijo pašni lazi, ki so že od prejšnjih časov napravljeni in ki v novih mapah niti niso kot zavodi zaznamovani, ker morajo sicer dotični kmetje popustiti svoje gospodarstvo, to je živinorejo ter iti po svetu — med knape.

Kmet je v nevarnosti zato, ker ga vse žuli, naj se toraj — tako pravi govornik — vsaj tam ne žuli, kjer je popolnoma odveč.

Nadalje omenja govornik, da od kmetijske družbe in tudi od drugih Graških oblastnij za nas ni veliko doseči, naj g. poslanec priporoča, da se v Celju ali Mariboru napravi podružnica namestnije, deželnega odbora, kmetijske in obrtniške zbornice.

Slednjič vpraša govornik g. poslanca, kaj se čuje o novih šolskih nadzornikih, ki naj bodo možje čistih značajev, skrbeči za šolski napredek, za učiteljstvo, ne pa da se le duhovščini in našemu narodu rogajo.

Govor se je živo odobral.

G. poslanec Vošnjak obljubi vse storiti, kar je zbor izrekel ter še enkrat omeni, da je njegovo geslo: Vse za vero, dom, cesarja. Koncem zбора se po nasvetu gospoda Gabrškega izreče g. poslancu enoglasno zaupanje in zahvala za požrtovalni trud.

Gospodarske stvari.

Kmet in sadjereja.

(Konec.)

Porezovanje sadnih dreves in njihovo trebljenje v poznejših letih je jedna pglavitnih skrbi kmeta sadjerejca. To delo obstojeva po-

glavitno v tem, da se potrebiyo in porežejo vse mladike, ki so celemu drevesu le bolj na poti, ko na korist

K takim vejam in mladikam pa spadajo prvič vse veje, ki se križajo, drugič veje, ki brez svitlobe in zraka drevesu noter v koš rastejo, tretjič vse pregoste veje, četrtrič stari les, ki je že nerodoviten postal po spodnjih vejah na drevesu. petič vse navzdol viseče veje in šestič vse suho lesovje in umirajoče mladike. To trebljenje se ima opravljati, ko se je prej razjasnjeno porezovanje končalo, sprva vsako leto, pozneje vsako 2—3 leto in se nadaljuje noter do 25. leta. Trebi se pa drevje pozno v jesen, ali po zimi, ali rano v spomladi.

Močnejše veje se morajo vedno tako odrezovati, da ne ostajajo krelji ali odrezki na deblu, tedaj trdno tik debla. Vse večje rane se zamažejo z drevesno mažo, ki obstaja iz jednega dela ila, jednega dela kravjega blata in nekoliko lesnega pepela, vse dobro med seboj pomešano.

Če je katero sadno drevo že zgodaj prav obilno rodilo, in če se mu začne poznavati, da manj popolnoma izraščen sad prinaša tako, da se more misliti, drevo se je v rodovitnosti pregnalo ali presililo, tudi nastane potreba drevo pomladiti. Pri nekaterih sadnih sortah posebno pri slivah se to more praviloma vsakih 10—12 let storiti. Pri pomlajevanju dreves se vse veje drevesu močno nazaj v les porežejo, ne škoduje, če se mu za četrtrinko, celo za polovico veje nazaj porežejo. Gledati se mora pa pri tem delu, da je tam, kjer se veja prireže, nekaj mladik, katere potem soke zopet na se potezajo. Če je zemlja že opešana, mora se takim drevesom z obilnim gnojem pomagati.

Dalnja strežba sadunosnim drevesom obstaja v tem, da se gleda, da je njihova skorja vedno čista in snažna. Kjer suha skorja z drevesa sama ob sebi ne spada, tam jo je treba o deževju spomladi z debla postrgati. Proti mahu, lišajem in mrčesju je najboljšo sredstvo tanek lug iz lesnega pepela. To sredstvo niti ne škodi drevesu, vendar pa vse zajedavce uničuje. Pri drevesih, ki na travnikih stojé, se mora okoli in okoli drevesa drn nekaj metrov na široko previdno izkopati, da more vlaga bolje do drevesnih korenin udirati. Po rodovitnih sadnih letinah je izlasti pri jablanah in slivah pognojitve treba. Zato je najboljšo stanšana gnojnica ali pa tudi stanšana strnišnica in kri. Vsa taka gnojila se morajo okoli drevesa razliti in plitvo s prstijo pokriti.

Vsi ti navedeni nasveti so lahko umevni pa tudi ne težko izvedljivi in če se vse to stori, bodo sadna drevesa po deželi gotovo v kratkem vso drugo podobo dobila in dosti obilneje rodila.

Sejmovi. Dne 12. julija v Oplotnici, na Planini, v Rogacu in Soštanju. Dne 13. julija v Ločah. Dne 15. julija pri sv. Rozaliji za Celjem in na Zdolah. Dne 16. jul. v Dobju pa pri sv. Barbari pri Oplotnici. Dne 17. jul. pri sv. Ani na Krembergu, na Muti, pri sv. Filipu v Konj. okraju.

Dopisi.

Z Gorice v Sav. dolini. (Rodoljub †). Britka izguba zadela je narodni trg Rečico v Savinjski dolini. Umrli je tam dne 19. junija po dolgej in mučnej bolezni, previden s svetimi zakramenti, France Majar. tamošnji obč. tajnik itd., zapustivši gospo vdovo in troje še nepreskrbljenih otročičev. Ni ga srea, ki bi ne žalovalo po drazem pokojniku. Kako ljubav in udanost da je on v življenju vžival od vseh prebivalcev občine, od celega okraja, dá od strani sosednjih okrajev, pričal je jasno njegov sijajen pogreb dne 20. junija popoldne. Kljubu jako neugodnemu vremenu, spremila je blagega pokojnika k večnemu počitku velika množica ljudstva potem različna društva kot: požarna bramba Rečiška, koje načelnik in ustanovitelj je bil rajni Majar, — požarna bramba Gornjegraška, ter telovadno društvo „Sokol“. Obč. odbor Rečice, več društev in odlični zasebniki nakitili so krsto s prekrasnimi venci. Gornjegraški pevci zapeli so nagrobnico kaj ganljivo. Gospod Jože Lipold, starosta „Savinjskega Sokola“, kot izboren govornik obč. znan, govoril je z dovoljenjem obč. župnika jedrnatu nagrobnico. Žalost nad tako britko izgubo bila je splošnja; žaloval je in še žaluje celi trg, ter bližnja in dalnja okolica za svojim nepozabljivim dobrotnikom. Kar je bil on svojim občanom, to bodo še le spoznali sedaj, ko njegovo truplo krije hladni grob. Prijateljem svojim je nenadomestljiv. Ranjki je bil v obč. delaven za prosep mile nam materinščine. On je vpe-ljal slovensko uradovanje v občini, da na kratko rečem, bil je vsikdar vnet za sveto narodno stvar, ter je neumorno deloval, kjer je bilo potrebno pokazati se odločnega narodnjaka, ter podpiral je kljubu skromnemu prisluzku slovensko književnost. Zato ga bodo pa tudi hvaležni občani in prijatelji v svojem srcu nosili, ter mu postavili krasen spominek, ki bode vreden ranjkega rodo- in domoljuba. Splošno sočutje, katero se očitno kaže med tužnimi občani in okoličani, bodi pa tudi nesrečni udovi in otročičem, ki so žalibog izgubili najboljšega očeta in rednika, ko bi ga najbolj potrebovali — v tolažbo. Pokojnik bil je veren kristijan, kar je pri vsakej priliki pokazal. Kako priljubljen je bil tudi čistiti duhovščini, pokazalo se je o priliki pogreba, kajti spremili so pokojnika na zadnjaj poti razun domačih dveh,